

Glimpse of Eternity

by **Ian McCormack**

Swedish translation from his book.

En Glimt av Evigheten

Av **Ian McCormack**

”Vad händer när vi dör?”

”En Glimt av Evigheten” är en fantastisk verklighets berättelse om en mans möte med döden och om livet bortom döden. Stungen fem gånger av en giftig manet medan han dök utanför Mauritius kust, Ian dog senare på sjukhuset och var borta mellan 15-20 minuter. Under den tiden fick han uppleva helvetet och himlen och återvände för att berätta om det! Att dyka var en väg till livet för honom och hans berättelse förvandlar människors liv över hela världen, när berättelsen dessutom vidrör den djupaste fråga vi kanske ställer oss.

- Av Dr. Kent.

Kapitel ett – Det stora äventyret

*En väg kan synas rätt för en människa,
men till slut kan den leda till döden.*

Ords. 14: 12.

Jag var 24 år gammal 1980 när jag gav mig ut på ett äventyr som kom att förvandla mitt liv. Jag föddes och växte upp i Nya Zeeland. Mina föräldrar var fina och väl etablerade. De var båda skollärare och på grund av det så flyttade vi ofta till olika städer med omplaceringar i skiftande landsortsmiljöer. Jag hade två syskon och tillsammans höll vi på med olika saker som var en självklarhet för Nya Zeeländska barn, sommar ledighet vid kusten. Från det jag var ung höll jag till vid vattnet.

Jag fullbordade universitets utbildning i jordbrukslära vid Lincoln University och arbetade sedan två år som jordbruks konsult vid styrelsen för Nya Zeeländska mjölkproduktionen. Jag var en uteperson och trivdes med utomhus arbete. Mesta tiden under veckosluten använde jag till dykning, surfing, ströva omkring och utövade olika sporter.

När jag hade sparat ihop tillräckligt med pengar ville jag ut och resa. I Nya Zeeland är det ett stort antal ungdomar som reser över havet innan de etablerar sig i sin karriär. Det är ett fenomen som har fått uttrycket "The Big O. E". I början av 1980 bestämde sig min vän och jag att vi skulle sälja alla våra tillhörigheter och bege oss ut på en surfing safari, en 'ändlös' sommar ledighet.

Vi drog i väg med våra surfingbräder under armen. Först flög vi till Sidney i Australien för att sedan surfa uppåt utmed den Australiska kusten till Surfers Paradise. Vi reste enkelt och bodde på de billigaste ställen vi hittade, men vi tillbringade dagarna med att hitta fina vågor i Dee Why, Lennox Heads, Byron Bay och Burleigh Heads.

Vi bestämde oss för att lifta till andra sidan om Darwin, vilket var minst sagt i det vildaste laget.

Vi tog oss till Bali i Indonesien där vi surfade i Kuta Reef, sedan hade vi tillfället att surfa i Uluwatu ett fantastiskt korallrev till vänster om udden. Vi besökte också några Hindu & Buddist tempel innan vi fortsatte landvägen genom Java.

När vi reste genom Asien frågade folk ofta om vi var Kristna, förmodligen för att vi var vita. Frågan utmanade mig för jag hade växt upp i en Kristen familj men jag var inte säker på om jag kunde kalla mig för en Kristen.

Jag växte upp som Anglikan och konfirmerades i kyrkan när jag var 14 år gammal. Som barn brukade jag be och gå i söndagsskolan och ungdomsgruppen, men ändå hade jag aldrig någon riktig relation till Gud.

Jag kommer ihåg när jag kom ut ur kyrkan dagen efter min konfirmation och var en hel del förbryllad. Ingenting hade hänt. Så jag frågade min mor om Gud hade talat till henne personligen. Min mor vände sig mot mig och sade, "Gud talar och han är verklig". Hon berättade hur hon hade ropat till Gud en gång när hon var i svårigheter och han hade svarat henne. Så jag frågade henne varför Gud aldrig hade talat till mig. Hon svarade, "Ofta behövs det en tragedi för att göra oss ödmjuka. Män brukar av naturen vara stolta". Jag protesterade, "jag är inte en sådan person jag är inte stolt". Men när jag tänkte efter så var jag rätt stolt.

Min mor sade, "Jag skall inte tvinga dig till kyrkan. Men kom ihåg detta. Vad helst du gör i livet, vart helst du far, eller hur långt du upplever att du kommit bort från Gud kom då ihåg

detta; om du är i svårigheter eller har något behov ropa då utifrån ditt hjärta och Han kommer att höra dig. Han vill verkligen höra dig och förlåta dig”. Jag kom ihåg de orden. Det påverkade mitt sinne. Men jag bestämde mig för att hellre än att vara en hycklare så skulle jag inte gå till kyrkan för jag hade aldrig haft någon erfarenhet med Gud. För mig var allt detta bara religion.

Min vän och jag reste genom Java, Singapore, Tiomen öarna och till Malaysia. Min vän bestämde sig för att ta en färja över till Madras i Indien, medan jag reste till Colombo på Sri Lanka tillsammans med en holländsk kvinna som vi hade träffat.

Väl framme för jag vidare för att surfa vid Arugum Bay kusten. Efter en månad med fantastiska vågor att surfa på gick tiden ut för mitt visum så jag återvände till Colombo.

Jag träffade några Tamilska vänner som tog mig med till deras Hindu tempel i staden samt också till den undgängömda staden Katragarma. Där i denna heliga stad hade jag min första övernaturliga upplevelse. När jag stod framför en avgud såg jag hur dess läppar rörde sig. Det var en upplevelse utanför mitt sunda förnuft så jag ville därifrån på en gång.

Medan jag bodde hos min värd såg jag att de offrade mat till husguden, elefantguden Garnesh. Vissa dagar klädde man den, andra dagar badade man den med mjölk eller vatten. För mig var det överkligt att någon kunde tro att en stenavgud kunde vara gud, en sak som någon förmodligen hade tillverkat med sina händer.

En dag när jag såg på denna stenstaty upplevde jag närvaron av en ond kraft som utstrålade från den och jag blev rädd. Sedan kom dessa ord till mitt sinne, ”Du skall inte ha andra gudar än mig och du skall inte böja dig för någon avbild eller avgud”. På en gång förstod jag att detta var från de Tio Budorden och jag kom ihåg orden jag hört tidigare i söndags skolan.

På mitt eget sätt sökte jag efter ’livets mening’. Jag ville uppleva allt det som livet hade att erbjuda. Under dessa år bar jag aldrig ett armbandsur, jag levde i en tidlös zon med soluppgångar och solnedgångar.

När jag återvände till Arugam Bay ordnade jag att få mönstra ombord på en 96 fots [ca 31 meter] skonare som hette ’Constellation’. Vi seglade ut från Sri Lanka mitt på natten med destination Afrika. Tjugo-sex dagar senare anlände vi till Port Louis hamn på Mauritius paradis.

Medan jag var på ön levde jag tillsammans med bofasta Creole fiskare och surfare. Jag fick ta del i deras livstil och de lärde mig att dyka på natten ute vid korallreven. Kräftorna kom fram på natten och man kunde förblinda dem med en undervattens ficklampa och bara plocka upp dem. Fiskarna sover på natten och du behöver bara välja den du vill harpunera till middag.

Efter att jag var nöjd med surfandet vid Tamarin revets snabba vågor hade jag gjort slut på mina pengar. Så jag drog iväg till Syd Afrika där jag fick ett jobb att undervisa i vindsurfing och att åka vattenskoter. Helt otroligt så betalade de mig för att göra det! Jag surfade vid Jeffreys Bay och Elands Bay och besökte några av världens mest fantastiska djur reservat.

Jag hade en längtan att resa landvägen genom Afrika och Europa men mina planer fick en ändring när jag hörde från Nya Zeeland att min bror skulle gifta sig. Jag ville vara med på hans bröllop så jag bestämde mig för att resa tillbaka till Nya Zeeland via Reunion Island, Mauritius och Australien.

Jag stannade över i Reunion och upptäckte en fantastisk surfer strand som hette St. Leu. Där fick jag njuta av fina surfing vågor. Det var i mars månad 1982 och jag hade rest i nästan två år, ofta hade jag sovit i tält på stränderna och bott som en nomad.

Kapitel två – Giftig manet

*Alla mina dagar blev skrivna i din bok,
de var bestämda innan någon av dem hade kommit.
-Psalms 139: 16*

Jag var tillbaka i Mauritius för några veckor, jag hyrde ett hus och fortsatte att surfa och dyka på nätterna. Där träffade jag Creole vännerna som inbjöd mig att följa med och dyka. Ungefär en vecka innan jag skulle återvända till Nya Zeeland, bad de mig att följa med på natt-dykning. Jag gick ut på verandan som jag brukade göra och såg ett stort åskmoln ut över havet. Jag vände mig mot min vän Simon och frågade; ”Är du säker på det? Har du sett åskvädret, stormen”? Jag var rädd för att ovädret och stormen skulle åstadkomma starka bränningar ute vid revet och göra dykningen farlig. Men Simon svarade; ”Det kommer att vara ok, vi far ca nio kilometer nerför kusten till en mycket vacker del av revet för att dyka i natt, du kommer att bli förvånad över hur vackert det är”.

Till sist så övertygade han mig för det. Det var ungefär klockan elva på kvällen. Jag hade med mig all utrustning, hoppade i båten och så bar det i väg. Vi rodde nerför kusten och vi höll oss nära en kilometer utanför själva ön. Vi var i den inre lagunen och vi dök utanför revet där det snabbt blir djupt.

Vi hoppade i vattnet. Jag höll mig uppåt och mina två vänner höll till neråt revet. Normalt håller vi oss samman när vi dyker men av någon orsak var vi från varandra. Jag letade efter krabbor när jag upptäckte ett ovanligt djur i vattnet som liknade en bläckfisk. Nyfiken simmade jag närmare, jag till och med sträckte ut handen och vidrörde den. Jag hade handskarna på, den slank iväg mellan fingrarna på mig som en manet. Jag såg med intresse på när den for i väg och den såg ut som en mycket konstig manet. Huvudet liknade en bläckfisk, men den hade formen av en manet och den hade ovanliga fingrar som tentakler. Den var genomskinlig (transparent). Jag hade aldrig tidigare sett en liknande manet, men jag vände mig bort ifrån den och fortsatte att leta efter krabbor.

Jag lyste med ficklampan utmed revet och letade efter byte, när något stack mig. Jag vände mig om för att se vad det var. Jag hade en kortärmad våtdräkt, så den enda del av min kropp som inte var täckt av våtdräkten var mina under armar. Något hade passerat min kropp och stungit mig med en otrolig chock. Det kändes som att stå på cementgolvet utan gummistövlar i en ladugård barfota och fatta med handen tag i en elektrisk kabel. Detta var en sådan fruktansvärd chock upplevelse. Jag ryggade tillbaka och försökte ta reda på vad, eller var det

var medan jag lyste med min undervattens ficklampan men jag kunde inte se vad som hade stungit mig.

Kanske hade något stungit mig, eller att jag stuckit mig på något vid revet. Jag tittade på armen om det fanns något blod, men där fanns inget. Bara en pulserande smärta. Jag masserade armen vilket var det sista jag skulle ha gjort. Nu verkade det som att smärtan avtog så jag lämnade saken och tänkte, ”Jag skall fånga min krabba för att sedan vända tillbaka till grabbarna och fråga dem vad det var”. Jag ville inte bli paranoid. När man dyker, då bör man aldrig bli upprörd.

Jag forsatte att leta efter en krabba. När jag dök på nytt såg jag samma maneter som jag sett för några minuter sedan. Två av dem pulserade sakta emot mig. I ögonvrån kunde jag se deras tentakler stryka runt min arm. När de vidrörde armen kände jag samma elektriska chock gå genom min arm. Jag blev fullständigt överrumplad. Nu förstod jag vad det var som hade stungit mig!

Jag visste från livräddnings erfarenhet att vissa maneter är mycket giftiga. Som barn hade jag hösnuva med hög feber och fick en stark allergisk reaktion, som till exempel om jag blev stungen av ett bi så skulle benet svälla upp som en ballong. Nu var jag mycket bekymrad för jag hade blivit stungen två gånger av maneterna. Jag simmade upp till ytan och såg efter var båten var. Jag klarade mig precis att ta mig utmed revet. Jag hade armen bakom ryggen för att den inte skulle släpa i vattnet. Jag ville inte att armen skulle bli stungen en gång till. När jag simmade vidare kände jag att något passerade ryggen och jag kände åter hur det brände till i armen. När jag vände mig om såg jag tentakler falla av. Jag hade blivit stungen en tredje gång!

Jag lyste åter med ficklampan under vattnet för att kontrollera revet och till min fasa såg jag hur ficklampan lyste på en massa maneter, det var som en hel dimma. Jag tänkte, ”Om någon av dem stinger mig i ansiktet, då kommer jag aldrig att klara mig till båten”. Jag placerade lampan nära ansiktet och simmade. Tillbaka vid båten frågade jag den unga grabben på min bästa Franska och Creole, [Creole är öns lokalspråk] om han visste vilken typ av maneter det var. Han visste inte för han var inte en dykare, han bara skakade på huvudet och pekade mot Simon i vattnet. Så jag for åter i vattnet och simmade över till honom.

Jag kunde se honom under vattnet, så jag lyste honom i ansiktet för att få hans uppmärksamhet. Han kom upp till ytan och jag talade om för honom att ”jag ville därifrån”. Jag stack ner huvudet åter i vattnet och simmade mot båten, alldeles framför ansiktet fanns en manet som simmade mot mig. Jag var tvungen att välja, att bli stungen i ansiktet eller armen? Jag lyfte armen och blev stungen på nytt. Jag föste bort maneten och simmade mot revet.

Revet var täckt av ungefär 60 cm vatten. Jag stod där i mina simfötter och tittade på armen som bokstavligen var svullen som en ballong med såriga brännande blåsor. Det var så våldsamt som om jag hade bränt mig på spisen på de ställen där tentaklerna hade farit fram.

Jag tittade mot Simon som gick mot mig utmed revet med simfötterna på. Han hade en heltäckande dykdräkt och hade inte konfronterats med maneterna. Han såg på min arm och

sedan såg han på mig. Han frågade, ”Hur många? Hur många gånger hade jag blivit stungen”? Jag svarade, ”Fyra tror jag”. Han sade, ”Osynliga? Var den genomskinlig, transparent”? Jag svarade, ”Ja, det såg ut som transparent”. Simon sänkte ner huvudet och svor. Han sade, ”Ett sting och du är borta, bara ett sting”! Han placerade lampan på huvudet och jag kunde se i hans ansikte hur allvarlig situationen var. Jag sade, ”Ja, vad gör jag nu när jag blivit stungen fyra gånger på armen”?

Simon var panikslagen och det var jag också, för han hade dykt i mer än 20 år och kände till dessa maneter. ”Du måste iväg till sjukhuset. Han sade, ”Allez, allez, vitelement”. (Skynda dig fort). Sjukhuset var 20-35 km därifrån och jag befann mig nästan en kilometer ute till havs vid revet. Jag hörde honom säga till mig gå, men jag var som paralyserad där jag stod. Han försökte få mig i båten. När han drog iväg med mig upptäckte jag att min högra arm var paralyserad, jag kunde inte lyfta upp den ur vattnet. Just då blev jag stungen en femte gång.

I mitt hjärta tänkte jag, ”Vad har jag gjort som förtjänar detta”? Just då fick jag en minnesbild över mina synder. Jag visste helt plötsligt vilka fel jag hade gjort. Det fanns massor jag hade gjort som förtjänade detta. Man kommer inte ifrån sådant.

Mina två vänner lyfte båten över revet med mig i den. Det skrapade i båtens botten. Det var en träbåt och båten var deras livsnödvändighet, så jag förstod att situationen var mycket allvarlig för att de skulle utsätta båten så. De lyfte båten över till lagunen och simmade för att få fart på båten. Jag sade, ”Följ med mig”! Men de svarade, ”Nej, det blir för tungt, ta med den unga grabben för att hjälpa dig i land”. Grabben drev fram båten med en lång stav.

Jag kände hur giftet for genom blodådrorna och det smärtade till under armen. Ett lymfkärl hade blivit attackerat. Min högra lunga hade blivit angripen och det blev mer och mer svårt för mig att andas. Min högra lunga blev också hoppessad av dykardräkten så jag tog av mig den med min vänstra arm som fortfarande fungerade. Min mun var torr, jag satt där och svettades. Jag kände hur giftet förflyttades. Jag kände en stark smärta i ryggen som om någon hade slagit till mina njurar. Jag försökte att inte röra mig och att behärska mig från att få panik. Vi var fortfarande bara halvvägs till stranden och bokstavligen kunde jag känna giftet pulsera och förflyttas genom blodsystemet.

Jag visste inte vilken riktning blodflödet hade innan den här natten, men jag kan tala om för dig att jag blev verkligen intresserad i det! Giftet gjorde nu att mitt högra ben började domna och jag hade nog förnuft att förstå att när giftet kommer till hjärtat och hjärnan, då är jag död. När jag kom till stranden hade min syn blivit suddig. Jag hade svårt att fokusera. Vi kom till stranden och grabben sade, ”Kom, låt oss gå i land”. Jag reste mig men mitt högra ben vek sig under mig. Jag ramlade rakt på krabborna på båtens botten. Grabben stod som chockerad, sedan visade han att jag skulle lägga armen om hans nacke. Jag lade armen om hans nacke, tog tag i min paralyserade arm med den friska och höll fast. Han drog mig ur båten och sedan till korall sandstranden. Han hjälpte mig vidare upp till landsvägen.

Det var midnatt. Platsen var helt öde – inga bilar, ingenting. Jag vände mig mot grabben och undrade hur i hela världen skulle jag ta mig till sjukhuset under denna sena tid på natten. Jag var så svag i mitt högra ben att jag satte mig på den asfalterade vägen. Den unga grabben försökte hjälpa mig men sedan började han peka mot havet och sade, ”Mina bröder är där

ute, jag måste återvända och hämta dem”. Jag sade, ”Nej, du stannar här och hjälper mig”. Men till sist for han iväg ändå.

Kapitel tre – Uthållighets provet

När min ande tynar bort i mig, är du den som känner min stig.

På den väg jag skall gå, har de lagt ut snaror för mig.

Se på min högra sida, där finns ingen som känns vid mig.

Ingen tillflykt finns mer för mig, ingen frågar efter min själ.

Psalm 142: 4-5.

Där jag satt kom tröttheten över mig så jag lade mig ner på vägen och tittade upp på stjärnorna. Jag skulle precis sluta mina ögon och somna, när jag hörde en tydlig röst som talade till mig och sade, ”Ian, om du sluter dina ögon kommer du aldrig att vakna igen”. Jag skakade av mig sömnheten och tänkte, ”Vad håller jag på med? Jag kan inte sova här, jag måste ta mig till sjukhuset, jag behöver hjälp och måste få motgift. Om jag somnar här kommer jag aldrig att vakna”.

Så jag försökte ställa mig upp igen. Jag kunde sakta ta mig fram utmed vägen och upptäckte några bilar som fanns utanför en restaurang, som jag inte tidigare visste fanns där. Jag gick fram till bilarna och bad att få skjuts till sjukhuset. Männen sade, ”Hur mycket pengar betalar du för det”? Om du har varit i Asien då förstår du att detta är normalt. Har du pengar då får du åka, utan pengar inget åk. Så jag sade, ”Jag har inga pengar” – jag sade det högt för mig själv. Sedan förstod jag hur dåraktig jag var. Jag skulle aldrig sagt det. Jag kunde ha ljugit i stället, jag sade dem sanningen. Jag hade inga pengar. Förarna skrattade, ”Du är full, du är tokig”. De vände sig bort, tände sina cigaretter och for iväg.

Då hörde jag en tydlig röst igen som sade, ”Ian, är du villig att tiggas för ditt liv”? Ja det är jag. Jag till och med visste hur man gör. Jag hade levt i Syd Afrika tillräckligt länge. Jag hade sett svarta män kupa sina händer böja sina huvuden för den vite mannen och säga, ”Ja min chef, ja min herre”. Så jag hade sett det, och det var lätt för mig att gå ner på mina knän för mitt högra ben var redan ’borta’, och mitt vänstra ben var mycket ostabilt. Jag stod lutad mot bilen så jag behövde bara falla ner på mina knän och kupa händerna. Jag böjde huvudet så att jag inte såg på dem och tiggde för mitt liv. Jag grät nästan, för jag visste att om jag inte kunde ta mig till sjukhuset, då kom jag inte någonstans. Om dessa män inte hade medlidande och kärlek i sina hjärtan, barmhärtighet mot mig då skulle jag dö inför dem.

Jag tiggde och bad för mitt liv. Med nedböjt huvud såg jag på deras fötter. Två av dem gick iväg, men jag kunde se en ung man röra sina ben obestämt. Det såg ut att lyckas, till sist kom han och tog upp mig. Han sade ingenting men hjälpte mig in i bilen och körde iväg. Halvvägs till sjukhuset ändrade han sinnelag. Han frågade, ”Vilket hotell bor du på vite man”? Jag svarade att jag inte bodde på något hotell utan i en bungalow i Tamarin Bay. Han trodde jag hade ljugit för honom och att han inte skulle få något betalt av mig trots allt. ”Hur skall jag få betalt?” frågade han. Jag svarade, ”Jag kommer att ge dig alla pengar jag har”! När livet står på spel, då betyder inte pengar mycket. Jag sade, ”Jag ger dig allt du vill ha bara du tar mig till sjukhuset. Jag ger dig allt”. Men han trodde mig inte.

Han ändrade sitt beslut och tog mig till ett stort turist hotell. Han sade, ”Jag lämnar dig här, jag kommer inte att ge dig skjuts”. ”Nej” tiggde jag. ”Var snäll och ta mig dit, jag håller på att dö”. Han böjde sig mot mig, lossade säkerhetsbältet för mig, öppnade dörren. ”Ut med dig” gormade han. ”Jag kan inte ta mig ut, jag tror inte jag kan röra mig”, sade jag. Så han föste ut mig.

Mina ben fastnade i dörröppningen så han lyfte upp dem och föste ut mig, slängde igen dörren och körde iväg. Jag låg där och tänkte, ”Den här världen stinker. Jag hade sett död, hat, våld; detta är helvetet, helvetet på jorden. Det är en smutsig och sjuk värld vi lever i. Jag låg där och jag ville ge upp. Jag tänkte, ”Vad är det för mening med att försöka ta mig till sjukhuset? Om livet ändå är slut, låt gå för det, bara dö”.

Min farfar dök upp i mitt minne. Han var med i första och andra världskriget. Han hade varit i Gallipoli [Turkiets Europeiska del] och hade stridit i Egypten mot Rommel. Jag kom ihåg detta och tänkte hur min farfar hade klarat två världskrig och här var hans sonson som höll på att ge upp på grund av att en bedrövlig manet hade stungit honom! Jag tänkte, ”Jag skall hålla ut till mitt sista andetag, ge inte upp Ian”! Jag använde armen som fortfarande fungerade och drog mig mot ingången till hotellet. Jag såg att det lyste där inne. Till min förvåning såg jag säkerhetsvakten på sin runda lysa på mig med sin ficklampa där jag kröp fram i smutsen på marken.

En man kom springande mot mig. Jag tittade upp och såg att det var en av mina dryckes vänner. Han var en stor svart grabb som hette Daniel, en stor sympatisk man. Han kom springande mot mig och frågade, ”Vad är det som har hänt, är du full, har du blivit stenad, vad är det som är fel med dig”? Jag drog upp min t-shirt och visade honom armen så han såg alla blåsor och svullnaden. Han lyfte upp mig i sina armar och sprang iväg med mig.

Det var som om en stor ängel hade plockat upp mig. Han sprang, passerade svimningpolen och lade ner mig i en fåtölj. Ungefär tre meter därifrån satt den Kinesiska hotellägaren och spelade Mahjong [Kinesiskt sällskaps spel med brickor] och drack. Alla turisterna hade lagt sig, baren var stängd och dessa satt och spelade.

Daniel lade ner mig där och försvann sedan i mörkret. Jag undrade vart han hade tagit vägen, men insåg att en svart man kan inte tilltala en Kinesisk man i detta land om han inte blir tillfrågad. Jag måste själv försöka tala med Kinesen. Jag kavlade upp armen och visade min svullna arm som var full med blåsor. Jag sade, ”Jag behöver komma till Quartre Bonne sjukhuset på en gång, jag har blivit stungen fem gånger av en manet”. Jag sade också en del på Kinesiska. De skrattade. En av de yngre männen kom fram till mig och sade, ”Vite grabb, heroin är inte bra för dig, bara äldre män tar Opium”. Han trodde jag hade tagit droger när jag visade armen, på avstånd såg det ut som om jag hade injicerat droger.

Jag höll på att bli rasande och frustrerad av allt detta. Jag satt där och försökte behålla lugnet, för jag visste att om jag blev upphetsad så skulle giftet verka snabbare. Hela min kropp, varje muskel började få kramper. Bokstavligen så for jag ur fåtöljen vid varje sammandragning i kroppen när giftet påverkade musklerna. Chineserna rusade fram, tre män försökte hålla mig nere. De klarade inte av det, jag kastade iväg dem.

När de häftiga skakningarna och kramperna gick över, kände jag hur en dödlig kyla kom över mig. Jag kunde bokstavligen se ett mörker krypa in i min kropp. Det var som om döden kom över mig. Jag visste att min kropp höll på att dö precis inför mig. Jag kände mig mycket kall. Männen lade filter över mig för att jag skulle behålla värmen. Jag försökte fortfarande att klara av allt så jag sade, ”Var snäll och ta mig till sjukhuset”. En man lade sin hand på min axel och sade, ”Nej, vi väntar på ambulansen vite grabb”. Jag satt där och tänkte, ”Jag kommer nog aldrig dit”. Just då kom ambulansen och ut ur ingenting dök Daniel upp tillsammans med en säkerhetsvakt. De lyfte mig i sina armar och bar iväg mig. Då förstod jag att Daniel hade farit direkt till telefonväxeln och själv ringt till sjukhuset.

Ambulansen anlände. Den kom in på parkeringen med påslagna sirener och blinkande lampor, gjorde en u-sväng framför hotellet och körde vidare. Ambulansföraren var från ett sjukhus för svarta, när ingen väntade på ambulansen vid Kines hotellet trodde han förmodligen att han fått fel information.

Där var jag halvvägs ut genom porten, jag såg hur ambulansen försvann runt hörnet. Jag försökte vissla, men min mun var så stel att jag inte fick fram ett enda ljud. Daniel såg vad jag tänkte göra så han busvisslade så högt han kunde. Det ekade mellan husen och utmed vägen. Ambulansföraren måste haft fönstret öppet för bilens bromslysen tändes direkt och han backade tillbaka. Ambulansen var en gammal Renault 4 med passagerar stolen borttagen och hade en camping säng där i stället [som bär]. Det var ”grejer det”, ambulansen.

Jag brydde mig inte. Det spelade mig ingen roll vilket fordon som transporterade mig. Han sträckte sig över baren och öppnade dörren, Daniel hjälpte mig upp på baren. Nå, ”Hur står det till, hur är det med din mor, vill du ha en filt, vad är det som har hänt dig”? Han var bara en chaufför, han körde iväg. Jag försökte att inte sluta mina ögon, jag visste att jag måste hålla mig vaken tills jag fått motgift. Om jag bara kunde hålla mig vaken tills vi kom till sjukhuset.

Kapitel 4 – Herrens Bön

Fader vår som är i himlen.

Helgat blive ditt namn.

Komme ditt rike.

Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen.

Ge oss i dag vårt bröd för dagen.

Och förlåt oss våra skulder, såsom vi också förlåter dem som står i skuld till oss.

Och för oss inte in i frestelse utan fräls oss från den onde.

För ditt är riket, makten och härligheten.

I evighet.

Amen.

Matteus 6; 9-13.

[vers 13 sista delen ”För ditt är riket...” enligt den Engelska Bibeln]

Vi var halvvägs på väg mot sjukhuset, Renault bilen kämpade uppför sluttningen. Mina ben lutade uppåt och giftet i mitt blod rusade mot hjärnan. Jag kunde se en liten grabb med ljust hår, sedan såg jag bilden av en något äldre grabb med ljust hår. Jag såg på bilden och tänkte, ”Vad ljust hår han hade”, när jag insåg att det var ju mig själv jag såg, mitt liv visades för

mig. Det var en skrämmande upplevelse att se bilder av mitt liv passera förbi som en video film, kristall klart såg jag med öppna ögon. Jag såg på detta och tänkte, ”Jag har hört om liknande fall, jag har även läst om det. Människor har berättat att dom kan se sitt liv passera som film innan de dör”.

Jag sade till mig själv, ”Jag är för ung för att dö, varför följde jag med för att dyka? Vilken idiot, jag borde ha stannat hemma”. Mina tankar rusade runt. Nu förstod jag att jag direkt stod inför döden. Jag kunde knappt höra mitt hjärta slå och jag låg där och tänkte på vad som skulle hända om jag dör? Finns det något efter döden? Var kommer jag att hamna om jag dör?

Sedan såg jag min mor i en syn. Det var som om hon upprepade det hon sagt långt tidigare; ”Ian, det har ingen betydelse hur långt borta från Gud du är, eller vad du har gjort, om du från ditt hjärta ropar till Gud då kommer han att höra dig och förlåta dig”.

Jag tänkte i mitt hjärta, ”Tror jag att det finns en Gud? Skall jag be? Jag hade nästan blivit en from ateist. Jag trodde inte på något. Jag konfronterades med synen om min mor. Jag talade med henne om detta när jag återvände till Nya Zeeland. Hon berättade att hon blivit väckt tidigt den morgonen. Gud hade visat henne mina blodsprängda ögon och sagt till henne, ”Din äldsta son Ian är nästan död. Be för honom nu”. Hon började genast be för mig.

Hennes böner kunde inte frälsa min själ, hon kunde inte få mig till himlen, men jag visste att jag behövde be. Jag visste inte vad jag skulle be eller till vem. Viken gud skulle jag be till? Buddha, Kali, Shiva? Det finns tusentals av dem. Jag såg ju inte Buddha eller Krishna eller någon annan gud stå där, jag såg min mor och min mor följer Jesus Kristus. Jag tänkte, ”Jag har inte bett på årtal, vad skall jag be? Vad ber man i en sån här situation? Vad ber man när man håller på att dö”?

Då kom jag ihåg att som barn lärde min mor oss att be Herrens bön. ”Fader vår som är i himlen, helgat vare ditt namn, tillkomme ditt rike, ske din vilja på jorden som i himlen...” Jag tänkte att det skulle jag be, det var den enda bön jag kände till. Jag började be men jag kunde inte komma i håg den. Det var som om giftet som rusat till min hjärna nästan hade stoppat min tanke förmåga. Det höll på att stänga av mitt sinne. Det var skrämmande. Jag hade litat så på mitt intellekt och helt plötsligt dör allt bort för mig. Total mental nollstälning.

När jag låg där kom jag i håg att min mor sagt att man ber inte från huvudet utan från hjärtat. Så jag sade, ”Gud, jag vet inte var denna bön finns, jag vill be den hjälp mig”. När jag sagt det, kom bönen bokstavligen från mitt inre, från min ande. Jag bad, ”Förlåt oss våra synder”. Sedan fortsatte jag, ”Gud jag ber att du förlåter mina synder, jag har gjort så mycket fel. Jag vet att allt det är fel, mitt samvete säger att det är fel. Om du kan förlåta mig alla mina synder, och jag vet inte hur du kan göra det – jag har ingen uppfattning om hur du kan förlåta dem – var snäll och förlåt mig mina synder”. Och jag menade det jag sade. Jag ville få hela registret tömt, få börja om på nytt. ”Gud förlåt mig.”

När jag hade bett det fick jag en annan del av bönen. ”Förlåt dem som har syndat mot dig”. Jag förstod att jag skulle förlåta andra som hade sårat mig. Jag tänkte, ”Jag håller inte fast vid agg. Det finns människor som har varit våldsamma mot mig och behandlat mig illa, och

som sagt något dåligt om mig och gjort förfärliga saker mot mig – jag förlåter dem”. Då hörde jag Guds röst säga till mig, ”Förlåter du Indiern som knuffade ut dig ur bilen, och Kinesen som vägrade att hjälpa dig till sjukhuset”? Jag fick mig en funderare, jag hade andra planer om jag klarar mig genom det här. Men jag tänkte, ”Okay, jag förlåter dem. Om du kan förlåta mig, så förlåter jag dem”.

Nästa del av bönen kom till mig, ”Ske din vilja”. Jag hade gjort det som behagat mig själv de senaste 20 åren. Jag sade, ”Gud, om jag klarar mig genom detta, då vet jag inte ens vad din vilja är – jag har ingen uppfattning om vad din vilja är – jag vet att det är att inte göra onda saker, men jag har ingen aning om vad din vilja är. Om jag klarar mig genom detta, då skall jag ta reda på vad din vilja för mitt liv är och jag kommer att göra det. Jag gör en markering att jag vill följa dig av hela mitt hjärta om jag klarar mig genom detta”.

Då förstod jag inte, men bönen jag bett var för min frälsning. Inte från mitt huvud utan från mitt hjärta bad jag, ”Gud förlåt mig min synd och allt det onda jag gjort. Gud rena mig. Jag förlåter alla som har sårat mig. Jesus Kristus, jag vill göra din vilja, må din vilja ske. Jag vill följa dig”. Jag hade bett syndarens bön, omvändelse bönen till Gud.

En obeskrivlig frid kom in i mitt hjärta när jag bett bönen. Jag upplevde att fruktan lämnade mig, fruktan för det som skulle komma. Jag var fortfarande döende, jag visste det men jag hade frid över det. Jag hade fått frid med min skapare. Jag visste det, jag visste det för första gången att jag hade vidrört Gud och att jag verkligen hörde honom. Jag hade aldrig tidigare hört honom men nu hörde jag honom tala till mig. Ingen annan kunde talat om för mig Herrens bön.

Kapitel 5 – Den Slutliga befrielsen

Gå in genom den trånga porten.

*Ty den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet,
och det är många som går fram på den.*

*Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet,
och det är få som finner den.*

Matteus 7: 13-14.

Slutligen kom vi fram till sjukhuset. Ambulansföraren lyfte mig till en rullstol och sprang med mig till akutavdelningen. Någon kontrollerade blodtrycket på mig. Jag satt där och tittade på sjuksköterskan, hon tittade på mätaren och sedan slog hon till den. Jag tänkte, vad är detta för sjukhus? Det var en armé sjukhus från andra världskriget. Britterna hade övergett den och lämnat den till Creol folket. Det såg fortfarande ut som när den byggdes år 1945. Jag var orkeslös och i ett bedrövligt skick, men här var jag nu.

Sjuksköterskan fortsatte att slå på tryckmätaren. Jag tänkte, ”Det är inget fel på blodtrycks tryckmätaren, det är mitt hjärta som inte pumpar tillräckligt”. Hon drog av tryckmanchetten och började leta efter en annan blodtrycksmätare som såg nyare ut. Hon hittade en, öppnade förpackningen, på med manchetten och pumpade upp trycket. Jag såg att tryckmätaren endast visade ett svagt blodtryck. Hon tittade på mig och sedan på instrumentet. Mina ögon var öppna, och jag förstod att hon undrade över hur dom fortfarande kunde vara öppna. Med

ett så lågt blodtryck skulle inte ögonen längre vara öppna. Jag kämpade för att hålla mig kvar. Jag höll mig kvar av allt jag kunde. Jag ville inte gå iväg någonstans. Jag ville bli kvar i min kropp. Jag ville inte dö. Jag kämpade av all min styrka för att förbli levande.

Ambulansföraren förstod att situationen var kritiskt, han avlägsnade manchetten till blodtryksmätaren och rusade med rullstolen till doktorerna. Två Indiska läkare satt i rummet båda halvsovande med sina huvuden hängande. ”Vad heter du, var bor du?” Den ena frågade på franska, ”Hur gammal är du”? Han var en ung läkare han tittade inte ens på mig. Jag vände mig mot den äldre läkaren. Han var något gråhårig så jag tänkte, ”Han har nog varit med ett antal år, han vet säkert hur han skall hjälpa mig”. Så jag väntade. Den yngre läkaren slutade prata och tittade upp. Jag brydde mig inte om honom utan väntade på att den äldre läkaren skulle titta upp. Han tittade på mig. Jag var inte säker på om jag skulle orka prata med honom. Jag tittade på honom med den djupaste blick jag kunde åstadkomma. Jag viskade, ”Jag håller på att dö, jag behöver motgift nu”. Han rörde sig inte. Jag tog inte bort blicken från honom, han stirrade också tillbaka på mig.

Sjuksköterskan kom in med ett papper. Den äldre läkaren tittade på pappret, tittade på mig och hoppade upp. Jag såg i hans uttryck en avsky mot den yngre läkaren, ”Din idiot, varför tittade du inte ens på den här unge mannen”? Han hoppade upp, föste undan ambulansföraren, tog själv tag i rullstolen och rusade iväg genom korridoren. Jag hörde en massa konstiga ljud. Jag hörde honom också ropa något som jag inte förstod.

Läkaren körde in mig i ett rum där det fanns en massa flaskor och medicinsk utrustning. Nästa minut var jag omgiven av sjuksköterskor, doktorer och sjukvårdare. Äntligen började det hända något. En sköterska tog tag i min arm och satte in dropp. En läkare var nära mitt ansikte han sade, ”Jag vet inte om du kan höra mig son, men vi skall försöka rädda ditt liv. Håll ögonen öppna... kom igen son, kämpa mot giftet. Försök att hålla dig vaken, det är ok, vi ger dig en grape-sockerlösning som vätskedrivande medel”. En sköterska stack in en nål på ena sidan och en annan sköterska på den andra sidan, de försökte sticka. Jag kände ingenting men jag såg dem göra det. Läkaren sade, ”Motgift till att motarbeta giftet”, det sade han på sin Oxford Engelska. En annan sköterska böjde sig över mig vid fötterna, [Ian satt fortfarande i rullstolen] hon slog hårt på min arm. Vad håller hon på med? Jag brydde mig inte, se bara till att få in nålen!

En sköterska vid sidan om fyllde en stor injektionsspruta, den liknade en spruta för hästar. Hon pressade ut luften. Hon försökte sticka den i min arm men hittade ingen ven. Hon lyfte upp skinnet på armen, stack in nålen och pressade in vätskan. Den fyllde venen som en ballong. Jag kunde se hur nervös hon var, när nålen var instucken i venen såg det ut att vibrera som om venen skulle kunna sprängas.

Hon lämnade kvar nålen. Någon gav henne en till nål. Åter svälldes venen upp. Sköterskan tittade på doktorn och frågade honom, ”En till”? Doktorn nickade. Så hon försökte med en till. En annan sköterska försökte massera det men bubblan bara rullade, venen rullade under hennes fingrar. Hon kunde inte få in något motgift i blodet, det förflyttade sig inte.

Tydligt så pumpade inte mitt hjärta tillräckligt med blod. Mina vener kollapsade. Under min utbildning hade jag studerat fysiologi och anatomi inom veterinär området så jag förstod

grunderna hur allt fungerar. Jag förstod allt det som hände men jag kunde inte göra något åt det. Jag förstod att jag höll på att hamna i koma. Jag var fullständigt förlamad. Mitt hjärta hade kommit till en gräns där den inte längre fungerade.

Jag visste inte om jag hade blivit stungen av en manet eller en sjö-geting [en annan liknande manet]. Att bli stungen en gång har dödat 60 människor bara i Darwin de senaste 20 åren. Under en sex månaders period placeras varningsmärken med dödsskalle och korslagda ben vid Darwins stränder för att varna människor att simma i vattnet. Jag hade fått så mycket gift i mig att det hade räckt att döda mig sex gånger om. Normalt dör en människa inom femton minuter efter att ha blivit stungen en gång. Jag hade inte bara blivit stungen i en muskel utan i mina vener.

Doktorn såg mig i ögonen och sade, ”Var inte rädd”. Jag tänkte, ”Kompis, du är nog mera rädd än vad jag är”. Jag kunde se paranoian i hans ögon. De lyfte upp mig i en säng med droplösningen. Doktorn stod lutad mot mig och torkade mitt huvud. Det såg ut att droplösningen fungerade, jag svettades från min panna. Doktorn torkade mitt ansikte och gick iväg för några minuter. Där jag låg kände jag hur det droppade i mina ögon och min syn blev grumlig, det var som att få tårar i ögonen.

”Jag måste hålla ögonen öppna”, sade jag till mig själv. Jag ville att doktorn skulle komma tillbaka och torka mitt ansikte men han kom inte. Jag försökte tala, ”Doktor kom tillbaka” men mina läppar rörde sig inte. Jag försökte luta på huvudet men det rörde sig inte. Jag blinkade bort vätskan med ögonlocket. Jag pressade ut lite grand men synen var fortfarande suddig. Jag pressade med mina ögonlock slutna. Det fungerade till en del, när jag helt plötsligt suckade till, det var som en lättnadens suck, jag visste att något hände.

Kapitel sex – Mörkret

*Ljuset kom till världen
och människorna älskade mörkret och inte ljuset,
eftersom deras gärningar var onda.
Johannes 3: 19*

*Många kommer att bli kastade ut i mörkret,
där kommer det att vara gråt och tandagnisslan.
Matteus 8: 12.*

[Fri översättning från NLT Engelsk bibel].

Jag förstod att jag hade blivit förlöst, kampen att vara kvar vid liv var över. Ingen talade om för mig vad som hänt, ’Son, du har just dött’. Jag visste inte det. Jag visste bara att kampen att försöka hålla mina ögon öppna och att vara kvar vid liv var över.

Jag visste att jag hade förflyttats någonstans, det var inte som att sluta ögonen och somna, jag visste att jag blivit förflyttad. Under ca 20 minuters tid på sjukhuset hade jag haft känslan av att bara flyta iväg. Jag hade kämpat allt jag kunde för att hålla mig kvar i kroppen och inte flyta bort någonstans. Ändå när jag slöt mina ögon så flöt jag inte iväg, jag var borta.

Bibeln säger i Ordspråksboken, att när en människa dör då vänder hans ande tillbaka till Gud som gav honom anden, sedan vänder kroppen tillbaka till stoft som den kom ifrån. Jag visste att min ande hade lämnat kroppen, jag hade blivit förflyttad någonstans, ändå förstod jag inte att jag var död. Det såg ut att jag kommit till en stor och vid plats med ett innehållslöst becks svart mörker. Jag upplevde att jag stod. Det var som om jag hade vaknat upp ur en ond dröm i någon annans hus, och jag undrade vart alla andra tagit vägen. Jag tittade runt och försökte orientera mig i den nya omgivningen.

Har du någon gång vaknat upp mitt i natten och försökt leta efter strömbrytaren? Jag försökte hitta strömbrytaren, men jag kunde inte hitta någon. Jag försökte vidröra något, jag förflyttade mig runt men där fanns ingenting. Jag stötte inte till något heller. Jag kunde inte se min hand framför ansiktet. Jag lyfte handen för att kontrollera hur mycket jag kunde se. Jag lyfte handen mot ansiktet och den gick rakt genom där ansiktet borde varit. Det var en skrämmande upplevelse. Jag visste just där och då, jag var jag, Ian McCormack, som stod där men utan en kropp. Jag hade känslan och upplevelsen av att ha en kropp, men jag hade inget fysiskt att vidröra. Jag var en andlig varelse och min fysiska kropp hade dött, men jag var verkligen levande och jag var lika verkligen medveten om att jag hade armar, ben och huvud men jag kunde inte längre vidröra dem. Gud är en ande, en osynlig andlig varelse, och vi är skapade till Hans avbild.

Jag tänkte i mitt hjärta, "Var på hela jorden är jag"? När jag stod där i mörkret kände jag hur en otrolig kyla och fruktan kom över mig. Kanske har du vandrat på en enslig gata någon natt, eller att du kommit hem ensam och du upplevt att det är någon som tittar på dig. Har du känt det? Du upplever att någon ser på dig i mörkret men du kan inte se vem det är. Jag började uppleva ondska i mörkret. Mörkret var inte bara fysisk utan också andlig. Jag upplevde att någon iaktog mig. En kall inkräktande ondska trängde på i luften omkring mig. Jag visste att något fanns omkring mig. Långsamt blev jag medveten om att det fanns andra människor som rörde sig omkring mig i samma benägenhet som jag var. Även om jag inte talade högt svarade de på mina frågor. Utifrån mörkret hörde jag röster som ropade åt mig; "Var tyst"! "Du förtjänar att få vara här!" Jag tänkte, "Jag är i helvetet, det här måste vara verkligt, men hur har jag hamnat hit"? Jag var skrämmd – rädd för att röra mig eller andas eller att tala. När jag tänkte på det var min tanke, "Ja, jag kunde ha förtjänat den här platsen".

Människor har den här föreställningen om helvetet; en fest plats och mycket njutning. Jag brukade också tänka så. Jag tänkte att man kunde få göra allt det i helvetet som man inte förväntades göra på jorden. Det är fullständigt skräp. Platsen jag var på var den mest skrämmande plats jag någonsin varit på. Människorna där kunde inte göra något som deras onda hjärtan önskade, de kunde inte göra någonting. Där finns ingen stolthet. Vem skulle du kunna skryta för där nere? "Ja, jag har våldtagit, mördat, plundrat och skövlat". Yippee-hoppla grabben! Det finns inget där nere att tala om, ingenting. Alla vet att domen kommer.

Där finns ingen gemenskap att passa tidsmässigt. Människorna där vet inte vilken tid det är. De kan inte berätta om de varit där i tio minuter, tio år eller tiotusen år. De har ingen relation till tiden. Det är en skrämmande plats. Bibeln säger att det finns två kungariket, mörkrets Kungarike, som styrs av Satan, och Ljusets Kungarike. Judas bok berättar att mörkrets plats skapades i själva verket för änglar som var olydiga mot Gud, inte för människor - aldrig. Det

var den mest hemska och skrämmande och fasansfulla plats jag någonsin varit på. Jag skulle aldrig hoppas eller önska min värsta fiende att hamna till helvetet.

Jag hade ingen aning om hur jag skulle ta mig ut från denna plats. Hur tar man sig någonsin ut från helvetet? Men jag hade redan bett, och jag tänkte hur i hela världen har jag hamnat hit, för jag hade ju bett innan jag dog, bett Gud förlåta mig mina synder. Jag ropade, bokstavligen ropade jag till Gud, ”Varför är jag här, jag har ju bett dig om förlåtelse, varför är jag här? Jag har vänt mitt hjärta till dig, varför är jag här”?

Enda sättet för mig att komma ut var att jag hade ånkrat mig och gjort bättring innan jag dog. Det är för sent att ångra sig när man redan har hamnat där nere. Man kan bara göra bättring innan man dör. Du kan inte be dig själv ut ur helvetet och ingen på jorden kan heller be dig ut därifrån, ingen. Du måste ha bett själv. Bibeln lär att ingen kan be för döda själar som har lämnat livet för att få dem ut ur helvetet. De måste göra bättring innan de dör.

Just då strålade ett starkt sken mot mig och bokstavligen drog mig ut ur mörkret. Bibeln säger att ett stort ljus lyste i mörkret på de som vandrade i dödsskuggan och har väglett deras steg in på fridens och rättfärdighetens stig. När jag stod där trängde ett starkt ljussken genom mörkret ovanifrån och lyste mig i ansiktet. Ljuset omfamnade mig och jag kände en viktlöshet som kom över mig. Jag kände hur jag lyftes från marken och började stiga upp in i detta strålande vita ljus.

Kapitel sju – Ljuset

*För Gud som sade:
”Låt ljuset lysa i mörkret”,
har fått oss att förstå att det är hans härlighets ljus
som lyser mot oss i Jesu Kristi ansikte.*

2 Korintierbrevet 4: 6.

Levande Bibelns översättning.

När jag tittade uppåt, såg jag att jag drogs mot en cirkel formad öppning långt upp över mig. Jag ville inte se bakåt för mycket för att inte falla tillbaka i mörkret. Jag var mycket lycklig att jag fått komma ut ur mörkret. När jag kom in i tunneln såg jag källan till ljuset som kom från slutet av tunneln. Det var ett otroligt klart ljus, som om det var universums centrum. Bokstavligen såg det ut som källan till all kraft och ljus. Det var starkare än solens sken, mera briljant än en juvel eller någon diamant, starkare än laser ljus. Ändå kan man se rakt in i det.

Jag såg mot ljuset och drogs bokstavligen mot det, precis som en nattfjäril dras mot ljuset av en låga. Jag kände hur jag drogs genom luften med en otrolig hastighet mot slutet av tunneln. När jag förflyttades genom luften såg jag hur intensiteten och styrkan i ljusflödet tilltog när jag färdades genom tunneln. Den första ljusvågen gav en häpnadsväckande värme och ett välbefinnande, det var som om ljuset inte bara var av fysisk art utan det var som ”levande ljus” som återgav känslan. Halvvägs möttes jag av en annan ljusvåg. Denna ljusvåg återgav en fullkomlig frid. Jag hade i många år sökt efter ’sinnets frid’ men hade bara upplevt tillfälliga stunder av det. I skolan hade jag läst allt från Keats [Engelsk skald 1795-1821] till Shakespeare för att få frid i sinnet. Jag hade försökt med alkohol, jag hade provat med

utbildning, jag hade försökt med sport, jag hade provat på relation med kvinnor, jag hade provat på narkotika, jag hade försökt med allt för att få frid och tillfredsställelse i mitt liv, men jag hittade det aldrig. Nu, från toppen av mitt huvud och ner till fotsulorna upplevde jag en fullkomlig frid.

Min nästa tanke var, ”Undrar hur min kropp ser ut”? I mörkret hade jag inte kunnat se handen framför mitt ansikte. Jag tänkte, ”Nu måste jag kunna se tydligt när jag är i detta ljus”. Jag tittade till höger och till min förvåning såg jag min arm och handen men jag kunde se rakt igenom. Jag var transparent som en ande, förutom att hela min kropp var fylld av samma ljus som lyste mot mig från slutet av tunneln. Det var som om jag var full av ljus. Den tredje ljusvägen mot slutet av tunneln var en fullkomlig glädje. Det var så spännande, jag visste att det jag skulle få se skulle bli det mest fantastiska erfarenhet jag varit med om i hela mitt liv.

Mitt sinne kunde inte tänka ut vart jag var på väg, och mina ord kunde inte återge det jag såg. Jag kom ut genom slutet av tunneln och fann mig stående framför källan till kraften och ljuset. Min syn uppslukades helt av detta fantastiska ljus. Genast tänkte jag på det som en aura. Sedan som härlighet. Jag hade sett bilder på Jesus med en liten helgongloria runt ansiktet. Men Jesus Kristus dog, uppväcktes från de döda och for upp till himlen och satte sig på Faderns högra sida, förhärligad, omgiven av ljus och i honom finns inget mörker. Han är härlighetens Konung, Fridfursten, Herrars Herre och Kungars Kung. Jag såg det jag tror var Herrens härlighet. I Gamla Testamentet, var Moses uppe på berget Sinai i 30 dagar och han såg Guds härlighet. När han kom ner från berget strålade hans ansikte. Moses ansikte strålade av Herrens härlighet, han var tvungen att hänga för ett skynke, så att inte människorna skulle vara rädda. Han hade sett Guds ljus, Guds härlighet. Paulus blev förblindad av härlighetsljuset på vägen till Damaskus, Jesu härlighet. Jag stod nu där och såg detta fantastiska härlighets ljus.

När jag stod där, började tankar dyka upp i mitt hjärta; ”Är detta bara en kraft som Buddisterna säger, en karma, eller Yin och Yang? Är detta någon naturlig kraft eller energi källa eller kan det finnas någon person som verkligen står där inne”? Fortfarande var jag fundersam över detta. När jag tänkte på allt, då talade en röst utifrån ljuset. Rösten sade, ”Ian, vill du återvända”? Jag blev skakad när jag förstod att det fanns någon mitt i ljuset och som dessutom kände till mitt namn. Det var som om personen kunde höra mina inre tankar som om jag hade sagt det. Sedan tänkte jag för mig själv, ”Återvända, återvända – vart? Var är jag”? Snabbt tittade jag bakom mig, jag kunde se tunneln som ledde tillbaka till mörkret. Jag tänkte att jag var på sjukhuset och drömde allt så jag slöt mina ögon. ”Är detta verkligen? Jag står ju här, jag, Ian, står livs levande här, är detta verkligen”? Då talade Herren på nytt. ”Vill du återvända?” Jag svarade, ”Om jag är utanför kroppen, då vet jag inte var jag är, jag önskar att återvända”. Svaret var, ”Om du vill återvända Ian, då måste du se allt i ett nytt ljus”.

Det ögonblick jag hörde orden ”se i ett nytt ljus”, klickade något inom mig. Jag kom ihåg att jag fått ett julkort där det stod, ”Jesus är världens ljus” och ”Gud är ljus och inget mörker finns i honom”. Då hade jag mediterat på orden. Nu hade jag just kommit från mörkret, och det fanns verkligen inget mörker här.

Kapitel åtta – Våg av kärlek

*Må ni få uppleva Kristi kärlek,
som är så stort att ni aldrig kan förstå det.
Sedan kommer ni att bli fyllda med livets
och kraftens fullhet som kommer från Gud.
Efesierbrevet 3: 19.*

Fri översättning från New Living Translation.

Det här var alltså Gud! Han är ljus. Han kände mitt namn och visste mitt hjärtas och sinnes hemliga tankar. Jag tänkte, ”Om detta är Gud, då måste han kunna se allt det jag någonsin gjort i livet”. Jag upplevde mig fullständigt avslöjad och transparent inför Gud. Jag skämdes och tänkte, ”De måsta ha gjort ett misstag och fört fel person hit upp. Jag skulle inte vara här. Jag är inte en god person. Jag skulle krypa under några stenar eller gå tillbaka till mörkret där jag hör hemma”. När jag sakta började förflytta mig bakåt mot tunneln då kom en våg av ljus från Gud mot mig. Min första tanke var att detta ljus skulle kasta mig tillbaka till avgrunden. Men till min överraskning flödade en ren villkorslös kärleksvåg över mig. Det var det sista jag hade väntat mig. I stället för dom, blev jag rentvådd av ren kärlek.

Äkta, oförfalskad, ren, hämningslös, oförtjänt kärlek. Det började fylla mig från insidan och ut. Jag tänkte, ”Kanske inte Gud känner till alla fel jag har gjort”, så jag fortsatte att tala om för honom allt vidrigt som jag hade gjort i mörkret. Men det var som om han redan hade förlåtit mig för intensiteten av hans kärlek bara ökade. Senare visade Gud mig att när jag bad om förlåtelse i ambulansen, det var då han förlät mig och rentvådde min ande från det onda.

Jag började storgråta medan kärleksflödet blev starkare och starkare. Det var så rent och äkta, kravlöst. Jag hade inte upplevt kärlek på årtal. Senast jag kände mig älskad var utav mor och far när jag var hemma, men jag hade dragit ut i vida världen och upptäckt att det finns inte mycket kärlek där ute. Jag hade sett saker som jag trodde var kärlek. Sex var inte kärlek, det bara bränner ut dig. Lusta var bara en drivkraft inom dig, en okontrollerbar längtan som bränner ut dig från insidan och ut.

När jag stod där upphörde ljusvågorna, jag stod omsluten av äkta ljus fylld av kärlek. Det var en sådan stillhet. Jag tänkte för mig själv, ”Jag befinner mig så nära, undrar om jag kan ta steget in i det ljus som omsluter Gud och se honom ansikte mot ansikte. Om jag kunde se honom ansikte mot ansikte då skulle jag veta sanningen”. Jag var sjuk av att höra lögner och svek. Jag ville veta sanningen. Jag hade varit överallt för att finna sanningen, ingen hade kunnat tala om det för mig. Jag hade talat med vem som helst för att få veta meningen med livet, sanningen, vad det var som pågick, någonting måste vara sanningen. Jag tänkte om jag kunde ta steget ut och möta Gud ansikte mot ansikte då skulle jag få veta sanningen och livets mening. Då skulle jag aldrig behöva fråga någon man, kvinna eller barn. Då skulle jag veta.

Kan jag ta steget in? Det fanns ingen röst som sade att jag inte kunde. Så jag tog steget in, jag placerade den bästa foten fram och steg in genom ljuset. När jag steg in i ljuset var det som om jag kom innanför en slöja av skimrande ljus, liksom stjärnor och diamanter ger ifrån sig ett skimmer av ljus. Ljuset fortsatte att hela mig på djupet, det helade min inre sargade människa, helade mitt brustna hjärta.

Min blick sökte sig mot den intensivaste delen av ljuset. I ljusets centrum stod en man med en bländande vit klädnad som gick ända ner till vristerna. Klädseln var inte tillverkad av människor, den såg ut som en klädnad av ljus. När jag tittade upp såg jag en mans bröstorg med utsträckta armar som att välkomna mig. Jag såg mot hans ansikte. Det var så ljusst, det såg ut att vara tio gånger starkare än det ljus jag redan hade sett. Solen såg gul och blek ut i jämförelse. Skenet var så starkt att jag inte kunde urskilja ansiktsdragen, när jag stod där började jag känna att ljuset sände ut en renhet, en helighet. Nu visste jag att jag stod inför Allsmäktig Gud – ingen annan än Gud kunde se ut som detta. Renheten och heligheten fortsatte att stråla ut ur hans ansikte och jag upplevde att renhet och helighet kom in i mig. Jag ville gå närmare för att se hans ansikte. Jag upplevde ingen fruktan tvärtom en fullständig frihet när jag rörde mig mot honom. När jag stod bara en dryg meter från honom, försökte jag se in i ljuset som omslöt hans ansikte, men när jag gjorde det flyttade han sig mot ena sidan. När han flyttade sig följde ljuset med honom.

Kapitel nio – Dörren och beslutet

*Jag (Jesus) är dörren.
Den som går in genom mig skall bli frälst,
och han skall gå in och gå ut och finna bete.
Tjuven kommer för att stjäla slakta och döda.
Jag har kommit för att de skall ha liv, ja, liv i överflöd.
Jag är den gode herden.
Den gode herden ger sitt liv för fåren.
Johannes 10: 9-11.*

Precis bakom Jesus fanns en cirkulär öppning i likhet med den tunnel jag nyss hade kommit genom. Jag tittade in genom det, och såg öppningen till en helt ny värld framför mig. Jag upplevde att jag stod vid randen till paradiset, jag fick en glimt in i evigheten.

Det var fullständigt orört. Framför mig fanns gröna fält och ängar. Gräset själv utstrålade samma ljus och liv som fanns i Guds närhet. Jag såg inga skadade växter. Det såg ut som om gräset skulle sprudla av liv igen efter att man trampat på det. Mitt genom ängen såg jag en kristallklar ström som slingrade sig genom landskapet med träd som stod på båda sidorna. Till höger om mig kunde jag se fjäll på avstånd med en klarblå himmel ovanför. Till vänster om mig fanns gröna kullar och blommor som utstrålade vackra färger. 'Paradiset'. Jag visste att här hörde jag hemma, jag hade rest genom världen för att hitta paradiset och nu visste jag att jag hade funnit det. Jag kände det som om jag nyss hade blivit född för första gången. Varje del i mig visste att jag var hemma. Framför mig fanns evigheten på bara ett stegs avstånd.

När jag försökte ta steget ut till denna nya värld ställde sig Jesus i öppningen. Bibeln säger att Jesus är dörren, om du går in genom honom då kan du gå ut och gå in och finna bete. Han är dörren till livet. Jesus är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom honom. Han är den enda vägen. Det finns bara en smal stig som leder till hans

kungarrike. Få finner den. De flesta finner expressvägen eller motorvägen som går ner till helvetet.

Jesus frågade mig denna fråga, ”Ian, nu när du sett allt detta, vill du återvända”? Jag tänkte, ”Återvända, så klart inte. Varför skulle jag vilja gå tillbaka? Varför skulle jag återvända till eländet och hatet? Nej, jag har ingen orsak att återvända. Jag har ingen fru eller barn, ingen som verkligen älskar mig. Jag vill gå in”. Men han flyttade inte på sig så jag vände mig om en sista gång för att säga, ”Adjö grymma värld jag har gjort mitt”!

När jag gjorde det, precis i tunnel öppningen såg jag min mor i en klar och tydlig syn. När jag såg det visste jag att jag hade ljugit, det fanns en person som älskade mig – min kära Mor. Inte bara att hon älskade mig, jag visste också att hon hade bett för mig varje dag i mitt liv, och hon hade försökt undervisa mig om Gud. I min stolthet och arrogans hade jag förlöjligat hennes tro. Men hon hade rätt, det fanns en Gud och en himmel och ett helvete. Jag insåg hur själviskt det vore att gå in i paradiset och lämna min mor i tron att jag hamnat i helvetet. Hon skulle aldrig få veta att jag ångrat mig på min dödsbädd och bett om syndernas förlåtelse och att jag tagit emot Jesus som min Herre och Frälsare. Hon hade bara fått ta emot en död kropp i en låda från Mauritius.

Jag sade, ” Gud, det finns bara en person som jag verkligen vill återvända för och det är min mor. Jag vill berätta för henne att det hon tror på är sant, att det finns en levande Gud, att det finns en himmel och ett helvete, att det finns en dörr, Jesus Kristus är dörren och att vi bara kan komma genom honom”. När jag åter såg tillbaka bakom henne såg jag min far, min bror och min syster, mina vänner, och en stor mängd människor bakom dem. Gud visade mig att det fanns en stor mängd människor som inte visste och aldrig skulle få veta om inte jag kunde berätta detta för dem. Jag frågade, ”Vem är alla dessa människor”? Gud sade, ”Om du inte återvänder, så får många av dessa människor aldrig tillfälle att höra om mig för många av dem skulle inte sätta sin fot innanför en kyrkdörr”.

Jag sade, ”Gud, jag vill gå tillbaka och berätta allt för dem. Jag har kommit hit en gång, även om jag inte vet hur det gick till men jag kan säkert lista ut det. Nu när jag varit här, vet jag att jag kan komma hit igen. Jag kommer att se till att återvända hit igen”. ”Gud, hur gör jag för att gå tillbaka? Genom den mörka tunneln tillbaka in i min kropp? Hur kan jag ta mig dit? Jag vet inte ens hur jag tog mig hit”. Herren sade, ”Om du återvänder, då måste du se saker i ett nytt ljus”. Jag förstod att jag måste se genom hans ögon, hans ögon i kärlek och förlåtelse. Jag måste se världen som han ser det – genom evighetens ögon.

Jag sade, ”Gud, hur återvänder jag? Jag vet inte hur jag skall ta mig tillbaka”. Han sade, ”Ian vänd på ditt huvud...känn hur vätska rinner från dina ögon...öppna nu dina ögon och se”.

Kapitel tio – Tillbaka

*Ty du har räddat min själ från döden
och mina fötter från fall,
så att jag kan vandra inför Gud i de levandes ljus.
Psalm 56: 14.*

På en gång var jag tillbaka i kroppen. Mitt huvud var böjd till höger och jag hade ett öga öppet. Jag tittade på en ung Indisk läkare som hade min högra fot upplyft i sin hand och han stack mig med något vasst under foten. Han testade om det fanns liv i kroppen. Litet visste han att jag nu levde och tittade på honom. Jag undrade vad i hela världen höll han på med, sedan gick det upp för mig, ”Han tror att jag är död”! Just då slutade han med det han gjorde och vände blicken mot mitt ansikte. När vi fick ögonkontakt, såg jag skrällen i hans ansikte precis som om han hade sett ett spöke. Blodet vek sig från hans ansikte och han blev vit som ett lakan. Hans hoppade nästan upp i luften.

Skakande bad jag Gud ge mig styrka så att jag kunde vrida huvudet åt vänster för att se åt andra sidan. När jag vred huvudet till vänster såg jag sjuksköterskor och sjukvårdare i dörröppningen som stirrade på mig skräckslagna och förvånade. Jag hade uppenbarligen varit död i 15 till 20 minuter. Jag kände mig svag och slöt ögonen, men öppnade dem snabbt för att kontrollera om jag fortfarande var kvar i kroppen. Jag var inte säker på ifall jag skulle försvinna igen. Jag var så trött. Jag slöt mina ögon och somnade ljudligt.

Jag vaknade inte på nytt förän nästa eftermiddag. När jag vaknade såg jag min vän Simone stå utanför rummet. Han såg blek ut och skakade på huvudet. Han kunde inte förstå att jag levde. Han hade följt efter till sjukhuset och hade tagit med en vän till mig från Nya Zeeland. ”Du har haft en tuff natt eller hur”? sade min vän. ”Ja kompis”, svarade jag. ”Jag vet inte riktigt vad som hände”. Jag ville inte säga – ”Jag dog verkligen”! Jag kämpade fortfarande med allt som hade hänt, jag ville inte att de skulle säga; ”Ut från behandlingsrummet – du har tagit för mycket knark, det rinner nu ut ur dina öron”.

”Den här platsen stinker som latrin”, sade de. ”Vi skall få ut dig härifrån. Vi skall ta hand om dig”. Jag motsade dem – jag ville stanna kvar på sjukhuset. Men de tog upp mig, tog mig under armarna och gick ut med mig. Läkaren mötte dem och försökte fysiskt att stå emot dem, men de föste bort honom. En taxi väntade. Simone ville inte följa med i taxin, rädd för att jag kanske var en ande av något slag. De tog hem mig till bungalowen vid stranden och placerade mig i sängen. Sedan gick de direkt till vardagsrummet och festade för min återkomst!

Jag var utmattad och hungrig. Jag somnade och vaknade mitt i natten av att jag skakade och svettades. Mitt hjärta var fyllt av skräck. Jag låg med huvudet vänt mot väggen. Jag vände mig om för att se vad som skrämde mig. Genom myggnätet och genom järngallret i fönstret såg jag åtta par ögon som tittade på mig. Ett svagt rött sken lyste i deras ögon. I stället för runda pupiller hade de katt liknande ögon. De såg ut att vara till hälften mänskliga och till andra hälften djur. Jag tänkte, ”Vad i hela världen är de”? De tittade i mina ögon och jag tittade i deras och då hörde jag, ”Du är vår och vi kommer tillbaka”. ”Nej, det gör ni inte”! sade jag. Jag tog tag i ficklampan och lyste på dem. Men där fanns inget. Men jag visste att jag sett dem!

Jag undrade om jag höll på att bli tokig. Jag kände mig mentalt ostabil. Jag var tvungen att övertyga mig själv om att jag inte var sinnessjuk. Jag hade varit med om så mycket de senaste 24 timmarna. Så jag sade, ”Gud, vad är det som pågår”? Sedan förde han mig bit för bit genom allt det jag gått igenom. Det var som om han brände in det i mitt minne. Till sist

sade jag, ”Vad är det för individer som försöker attackera mig”? Han svarade, ”Ian, kom ihåg Herrens bön”. Jag försökte komma ihåg den med mitt minne men det gick inte. Då kom det upp ifrån mitt hjärta, jag bad det till ’fräls oss ifrån ondo’. Jag bad det från mitt hjärta. Sedan sade Gud, ”Släck lyset Ian”. Jag kravlade mig upp och släckte taklampan. Jag satt vid änden av sängen med ficklampan påslagen. Jag kände mig som en Jedi krigare från Stjärnornas krig! Jag tänkte, ”Om jag inte släcker ficklampan, då måste jag sova med lyset på för resten av mitt liv”. Jag släckte ficklampan. Inget hände. Bönen hade varit effektiv. Jag lade mig ner och somnade.

Kapitel elva – Se i ett nytt ljus

Var vaksam.

Stå fast vid det du tror på.

Var modig.

Var stark.

1 Kor. 16: 13.

Fritt översatt från New Living Translation.

Nästa morgon steg jag upp och gjorde min egen frukost. Mina vänner kom in från sin morgon surfing och började prata med mig. Jag upptäckte att det som de sade var inte verkligen det de menade. Det förvirrade mig, precis som om jag hörde två olika budskap. Jag började se genom deras mask. För första gången i mitt liv började jag se saker i ett nytt ljus. Jag såg att intensiteten i deras hjärtan var det motsatta till det som kom ut ur deras mun. Det var skrämmande för mig för jag visste inte hur jag skulle reagera till denna förståelse. Så jag drog mig undan till mitt sovrum och stannade där.

Den natten vaknade jag igen och kallsvettades. Något i min närhet skrämde mig. Jag vände på huvudet och till min fasa såg jag att demonerna var i mitt sovrum, de tittade på mig genom myggnätet. Av någon orsak kunde de inte komma på mig. De påverkade mig men kunde ändå inte attackera mig. I mitt hjärta hade jag en djup frid. Jag visste att jag sett Guds ljus och att det ljuset nu fanns i mig. Det hade ingen betydelse hur liten lågan i mig var, det fanns i mig och de kunde inte komma in i mig. Men de försökte verkligen påverka mig och få mig tillbaka.

Jag sträckte mig efter ficklampan. Den här gången var jag rädd för att ta mig ur sängen för att tända stora lampan, de var ju i mitt rum. Jag visste inte vilken kraft de hade. Jag lyste med ficklampan runt om i rummet, hoppade ur sängen och tände lyset. Sedan föll jag på mina knän. Jag kämpade med mitt sinne på nytt för att stå fast vid sunt förnuft. Åter bad jag Herrens bön och lade mig för att sova.

Det var två nätter till innan jag skulle ta flyget från Mauritius till Nya Zeeland. Nästa natt vaknade jag av att någon knackade på fönstret. Det var en flicka som sade, ”Ian, jag vill tala med dig, släpp in mig”. Eftersom jag kände flickan tänkte jag inte så mycket på det. Halvvaken gick jag till dörren och öppnade låset. I det ögonblick som jag öppnade dörren tog hon tag i den och jag såg hennes ögon. Jag kunde se samma röda färgnyans i hennes ögon som jag hade sett i varelsernas ögon som hade jagat mig de senaste två nätterna. Hon började tala i en perfekt Engelska. Hon var Creol och hade aldrig talat perfekt Engelska. Hon sade, ”Du följer med oss i natt Ian. Vi skall ta dig någonstans”. Sedan hörde jag fotsteg som

närmade sig. Jag försökte stänga dörren men det var som om flickan hade övernaturlig kraft, jag kunde inte röra dörren. Då kom det utifrån mitt hjärta följande ord, ”I Jesu Namn – gå”! Hon for baklänges som om något hade knuffat henne i bröstkorgen. När jag såg henne falla tillbaka smällde jag igen dörren och låste det. Jag var räddad för stunden.

Äntligen var det sista kvällen, jag hade allt färdig packat och var klar för avfärd. En taxi skulle hämta mig klockan 5 på morgonen. Jag lade mig för att sova men väcktes mitt i natten, den här gången kastade någon sten på fönstret. Det var flickan igen. Jag var förberedd och hade låst dörren men jag hade lämnat ett litet fönster öppet. Jag tänkte, ”Oavsett vad det är för varelser så är de ute för att döda mig och de använder människor för att göra det”! Jag skulle till att hoppa ur sängen och stänga fönstret när jag såg en stor svart arm sträcka sig in genom fönstret och slog till haken. Jag hörde hur flickan mjukt sade, ”Ian, vi vill tala med dig. Kom ut”. Jag försökte sova, men de kastade stenar igen på fönstret. Den här gången var hon mera högljudd. ”Ian, kom ut.” Sedan kastade de större stenar mot fönstret, nu var hon arg. ”Ian, kom ut!!!” Jag vände mig om plötsligt och fick se ett spjut som stacks in genom det öppna fönstret mot mig. Jag tog fram ficklampan. ”Det bästa försvaret är attack.” Jag lyste med ficklampan i ansiktet på honom som hade spjutet. Där var det igen, det röda skimret i hans ögon! Jag hoppade upp, skrek så högt jag kunde och tog tag i spjutet, vände det mot honom så han förlorade greppet. Jag slängde det ut genom fönster öppningen och stängde fönstret. Snabbt lyste jag med ficklampan, där ute fanns tre män och en kvinna. De kröp iväg som hundar som är på väg att stenas. Det som förvånade mig var hur rädda de är för ljuset.

Jag var så skakad att jag stannade uppe resten av natten för att vänta på taxin. Men den kom aldrig. Jag väckte surfar kompisarna och frågade ifall de kunde få tag på taxin. De hittade den demolerad. Någon hade under natten genomborrat bilens kylare med en järnstång. Det var stans enda taxi. Jag frågade vännerna ifall de kunde ta sig till nästa stad och fixa en taxi åt mig. Det var knappt att han kunde ta sig fram, just då var det en grupp Creoler utanför mitt hus med käppar, föraren var rädd för att köra igenom hopen. Vi kom iväg i alla fall, och jag tog flyget till Nya Zeeland via Australien.

I Perth hälsade jag på hos min yngre bror som bor där. Jag försökte berätta det jag sett. Han var chockad och kunde inte tro det. Jag sov i hans rum den natten eftersom han hade tagit flyget till Sri Lanka, mitt i natten vaknade jag av att vitögda demoner attackerade mig. Jag rusade ut ur rummet och upptäckte att det fanns en sittande Budha staty vid den öppna spisen. När jag tittade på den talade Gud till mig och sade att de vitögda demonerna kom ut ur denna avgud. Jag blev förvånad! Nu visste jag att det jag upplevt i Colombo var demoniskt. Jag reste sedan vidare till Melbourne och Sidney där jag upplevde liknande saker. Jag bestämde mig för att förkorta resan och på en gång återvända till Nya Zeeland.

På flyget till Aukland frågade jag Herren, ”Vad har jag blivit”? Jag hade min freestyle på med ’Men at work’ som spelade. En röst som överröstade ljudet från min freestyle sade, ”Ian, du har blivit en pånyttfödd kristen”. Jag tog av min freestyle och försäkrade mig om att ingen som satt i närheten hade sagt detta. Sedan sträckte jag mig efter min väska och tog fram mina mörka solglasögon. Jag tog på mig dem och i det skydd de gav mig drog jag mig tillbaka. En kristen! Är det vad jag var? Vem ville vara en kristen? Det hade ännu inte gått upp för mig att det var just det jag hade blivit.

Mina föräldrar hämtade mig på flygplatsen. Hemma hade min mamma lämnat mitt rum med surfing afficherna precis som det var för två år sedan. Det var som att vrida klockan tillbaka. Jag hade kommit hem till tryggheten. Jag gick och lade mig på kvällen och vaknade mitt i natten av att något skakade om mig. Nu visste jag hur jag skulle göra för att bli av med dem genom att använda Jesu Namn och Herrens bön. De måste gå. Men vad hade dom att göra i mitt sovrum, i mitt hem? Jag var arg! Jag steg upp och tänkte ge dem en riktig omgång! Vilket jag också gjorde! Det väckte mina föräldrar, men jag stod på! Jag satte mig sedan på sängen och sade, ”Gud – jag är trött på dessa nattliga attacker. Hur skall jag göra för att bli kvitt dem”? Han svarade, ”Läs Bibeln”. Jag sade, ”Härnäst kommer du väl att be mig gå i kyrkan! Jag har ingen bibel”! ”Din far har en – gå och be att få låna den.” Det gjorde jag. Jag började läsa från första sidan:

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Jorden var öde, mörker var över djupet. Guds ande svävade över jorden. Då sade Gud, ”Låt det vara ljus”, och det var ljus. Gud såg att det var gott. Sedan skilde han ljuset från mörkret.

Jag grät när jag läste det. Jag tänkte, ”Jag har varit så stolt. Jag hade gått på Universitet och läst alla slags böcker men jag hade aldrig tittat på den bok som kunde talat om för mig sanningen”. Under de kommande sex veckorna läste jag från Första Mosebok till Uppenbarelseboken.

Jag har följt Jesus Kristus som min personliga Herre och Frälsare allt sedan jag fick uppleva detta år 1982. Jag är en ordinerad pastor i Assembly Of God Church kyrka här i Nya Zeeland. Jag har arbetat tillsammans med huvudjägarna i Borneo och i flyktingläger i sydost Asien. Jag har tjänat i olika kyrkor och tillsammans med min fru har jag rest i 24 olika nationer och berättat mitt vittnesbörd.

Jesus sade, ”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus”. Johannes 8: 12.

Alla Svenska bibeltexter är från Svenska Folkbibelns översättning där ej annat anges. Text inom [klammer] är översätters förtydligande eller kommentar.

Följande information om Box Jellyfish är hämtad från Ian McCormacks hemsida <http://www.aglimpseofeternity.org/> På hans sida finns mera att läsa på Engelska.

”Box Jelly Fish” (manet) kallas också för Sjötagg eller Sjögeting fritt översatt från Engelska.

- En fullvuxen manet har tillräckligt med gift för att döda 60 vuxna människor.

- Maneten kan döda en vuxen på fyra minuter. I vissa fall avtar hjärtverksamheten eller också att hjärtat stannar på en gång. Giftet påverkar också andningen och lymfsystemet. En 39 årig man blev stungen i Townsville Australien, han dog inom tio minuter.

- För en fullvuxen manet kan magen, eller kroppen, bli så stor som en basketboll och den kan ha 60 tentakler med upptill tre meters längd. Eftersom maneten är nästan genomskinlig, kan det vara svårt att se magen, tentaklerna är också nästan osynliga.

- Varje tentakel har miljoner giftkapslar som kallas för 'nematocysts' på Engelska. [Nematocyst är benämning för gift mekanism som finns hos bland annat giftiga maneter. Utseendet liknar små harpuner som är färdiga att aktiveras och spruta gift vid beröring]. Varje kapsel fungerar som en injektionsspruta och sprutar giftet direkt i huden. Som motsats till en orm som normalt bara hugger på ett ställe, injicerar maneten giftet över ett stort område, vilket gör det svårt att behandla.

- Maneten kan simma upp till 1,5 meter per sekund.

- Bara i Australien är det känt att 70 människor har blivit dödade av giftmaneten (Box Jellyfish) under senaste seklet.

- Motgift har funnits de senaste 30 åren, men det måste fås snabbt om det skall ha någon verkan.

